

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej v právnej veci žalobcu **Ing. S. D.**, bytom S., zastúpeného **JUDr. V. Š.**, advokátom, so sídlom advokátskej kancelárie v B., proti žalovanému **Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. SLV-902/PK-2008 zo dňa 05. marca 2009 o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S/77/2009-57 zo dňa 03. septembra 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S/77/2009-57 zo dňa 03. septembra 2010 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu,

ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia Ministra vnútra Slovenskej republiky (ďalej aj „MV SR“), č. p.: SLV-902/PK-2008 zo dňa 05. marca 2009, ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie – personálny rozkaz MV SR č. 543 zo dňa 12. novembra 2008, na základe ktorého bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru Slovenskej republiky. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že sa stotožnil s právnym názorom žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu, podľa ktorého z ustanovenia § 48 ods. 3 písm. a/, g/ a h/ zákona č. 73/1998 Z. z., v tom čase platnom znení, jednoznačne vyplývajú základné povinnosti žalobcu ako policajta. Podľa krajského súdu nedôsledným vykonávaním zákonom požadovaných povinností došlo k ich porušeniu, čo bolo dôvodom prepustenia žalobcu zo služobného pomeru. Okolnosti samotného naplnenia skutkovej podstaty konania žalobcu, ktoré bolo kvalifikované ako v príkrom rozpore s obsahom služobnej prísahy a služobnými povinnosťami policajta, boli aj podľa krajského súdu jednoznačne preukázané. Takto potom krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie i postup správneho orgánu bol z pohľadu žalobných dôvodov v súlade so zákonom, a preto žalobu zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie domáhajúc sa jeho zmeny v podobe, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky žalobe v celom rozsahu vyhovel, dôvodiac tým, že rozhodnutie krajského súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a krajský súd vec nesprávne právne posúdil, čím došlo k nevykonaniu ďalších navrhovaných dôkazov. Tvrdí, že nie je dôkaz o tom, že sa ako účastník dopravnej nehody, v čase služobného voľna, bezdôvodne odmietol podrobiť orientačnej dychovej skúške na zistenie alkoholu v krvi. Taktiež tvrdí, že bezdôvodne neodmietol ani lekárske vyšetrenie a odber krvi.

Podľa žalobcu správne orgány a následne krajský súd mali vykonať výsluchy svedkov jeho kolegov, ktoré ako dôkaz v žalobe navrhol – pánov K., R., K., tiež výsluch lekára MUDr. G. a MUDr. Š., prípadne mali vykonať konfrontácie medzi žalobcom a MUDr. Š.

a konfrontácie medzi svedkami svedčiacimi v jeho prospech a svedkami svedčiacimi v jeho neprospech.

Žalobca ďalej uvádza, že sa nestotožňuje s hodnotením dôkazov krajským súdom z nasledovných dôvodov. Bolo preukázané, že pri dopravnej nehode utrpel otras mozgu. Žalovaný a ani krajský súd žiadnym dôkazom, najmä znaleckým posudkom, nevyvrátil jeho tvrdenie, že práve kvôli otrasu mozgu sa pri dokumentovaní dopravnej nehody správal iracionálne. Mal „pud sebazáchovy“ ísť domov a ľahnúť si, bolo mu zle, na zvracanie. Už pri pomyslení na vsunutie náustka prístroja na zistenie alkoholu v dychu do jeho úst vyvolávalo v ňom pocit zvracania. Preto ho policajti predviedli na lekárske vyšetrenie, ku ktorému však nedošlo. Po vojení do ordinácie sa lekár žalobcu spoza stola hneď, ako prvý spýtal, či súhlasí s odberom krvi, ale žalobca odber krvi odmietol už pri vstupe do ordinácie. Uviedol, že aj bez otrasu mozgu mu je pri odbere krvi zle, odpadáva, a tak nebol v stave absolvovať odber krvi, lebo by odpadol a chcel ísť domov a ľahnúť si. Lekár ho preto vôbec nevyšetрил a jeho odmietnutie bral ako celok – na odber i lekárske vyšetrenie, a preto sa zdržal v jeho ordinácii len krátko. Vôbec sa s lekárom k sebe nepriblížili, lekár nemal vôbec žiadnu možnosť z jeho dychu cítiť akýkoľvek pach, nie to ešte pach alkoholu, lebo on pred jazdou alkohol nepožil. Lekár počas celej doby, čo bol žalobca v jeho ordinácii, sedel za svojím stolom a žalobca bol oproti tomuto stolu. Poznamenal, že policajti, ktorí ho tam predviedli ani do ordinácie lekára nevošli, bol tam sám, možno tam bola zdravotná sestra. Napriek tomu žalovaný vyjadrenie MUDr. Š. považuje za dostatočné na preukázanie jeho ovplyvnenia alkoholom v čase dopravnej nehody. Na druhý deň žalobca nešiel hneď na ošetrovanie (čo mu tiež vyčítal žalovaný a aj krajský súd), pretože hneď po príchode do práce sa mal hlásiť u nadriadených a dostal pokyn zdržiavať sa na pracovisku, že bude písať vyjadrenie a potrebné záznamy, čo aj skutočne robil. Uvádza že sa cítil lepšie, a tak zvážil, že jeho prítomnosť na pracovisku má prednosť pred lekársnym ošetrovaním. Bol (a stále je) presvedčený, že vo svojom vyjadrení situáciu nadriadeným dostatočne vysvetlil, a tým disciplinárne konanie, ak vôbec začalo, skončí. Mýlil sa, teraz vie, že nemal zotrvať na pracovisku, ale mal ísť k lekárovi ihneď, a byť náležite po otrase mozgu liečený, hospitalizovaný. Až na ďalší deň ho kolegovia vyššie uvedení svedkovia, prinútili ísť na ošetrovanie, lebo na pracovisku opakovane zvracal. Túto jeho snahu, byť nadriadenému k dispozícii na základe jeho pokynu a nie liečiť sa teraz, žalovaný a krajský súd vyhodnotili ako akúsi účelovú obranu.

Dôkaz pachu v dychu a tvrdeniu MUDr. Š., že v pachu žalobcu cítil pach alkoholu, ako aj vyjadrenia policajtov z ODI Bratislava ako dôkaz krajne nepriamy, o tom, že žalobca zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu podľa žalobcu neobstojí. Tvrdí, že ako lekár tak ani policajti nie sú špeciálne na takúto „diagnostiku bez vyšetrenia“ školení a ani nie sú súdni znalci. Majú určité odborné skúsenosti vo svojej profesii, ale nie odborné skúsenosti na určovanie pachov ako dôkazov. Bez ďalších iných, najmä priamych dôkazov, nemôžu tieto „odborné vyjadrenia“ odôvodniť ich tvrdenia, že žalobca alkohol požil, resp., že sa bezdôvodne odmietol podrobiť náležitým zisťovaniam alkoholu v krvi. Krajský súd vlastne vyjadrenie MUDr. Š. pri svojom rozhodovaní vyhodnotil ako odbornú analýzu pachovej stopy. Pachová stopa, ako podstatný dôkaz, nie je uznávaná podľa ustálenej súdnej praxe ani v trestných veciach. Analýzu pachových stôp pritom vykonávajú odborne vyškolení príslušníci PZ so služobnými psami vycvičenými na analýzu tzv. pachových konzerv – odorologická expertíza, z ktorej je spracovaný znalecký posudok. Preto žalobca kladie otázku: je MUDr. Š. atestovaný na odorologickú expertízu? Je vylúčené, že sa nemýli, ak tvrdí bez vyšetrenia pacienta, že z jeho dychu cítil pach alkoholu? Nemohol cítiť pach liekov (ak skutočne nejaký pach zacítil), ktoré žalobca požil, prípadne acetónu (cukor) a podobne? Stotožniť pach podľa žalobcu vedia len niektoré psy a len niekedy. Žalobca uviedol, že krajský súd jeho argumenty neuznal a vyjadrenie MUDr. Š. povýšil nad odorologickú expertízu. Žalobca tvrdí, že služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom neporušil, preto je toho názoru, že predmetné rozhodnutia zasiahli do jeho práv.

Podľa žalobcu rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu boli vydané bez dostatočne zisteného skutočného stavu vecí predčasne, a preto v rozpore so zákonom. Dokazovanie je určitý proces skladajúci sa z niekoľko po sebe idúcich etáp – vyhľadanie dôkazov, previerka dôkazov, vykonanie dôkazov a hodnotenie dôkazov. Tvrdí, že žalovaný nevyhľadal všetky dôkazy tak, aby zistil skutočný stav vecí, niektoré dôkazy vykonané jeho nadriadeným nepreveril, resp. tieto hodnotil tendene. Správne konanie je zásadne ovládané zásadou materiálnej pravdy. Rozhodnutie správneho orgánu preto musí vychádzať zo spoľahlivo zisťovaného skutočného, nie skutkového stavu vecí, teda správny orgán je povinný presne a úplne zistiť skutočný stav vecí, a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady, pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Skutočným stavom je stav poznania reality, ktorá tu bola, ako to vyplýva z vykonaných dôkazov ku dňu vydania rozhodnutia. Je potrebné, aby každý skutok bol vyšetrený tak, aby rozhodnutie zodpovedalo skutočne tomu, čo sa stalo – aby bolo pravdivé. V tomto procese musí byť zistené všetko,

čo je nevyhnutné k rozhodnutiu, objektívne preverené a hodnotené. Ak tomu tak nie je, skutočný stav nie je postačujúci pre rozhodnutie vo veci, lebo v rozpore so zákonom neboli v danej veci zistené všetky právne významné skutočnosti. Povinnosť zistiť skutočný stav veci vyplýva aj z vyšetrovacej zásady správneho orgánu, ktorou sa konanie správnych orgánov zásadne riadi. Nedostatočné zistenie skutočného stavu má v tomto prípade za následok nesprávnu aplikáciu, alebo interpretáciu právnej normy, ako aj nesprávneho hodnotenia dôkazov. Žalobca ďalej uviedol, že prvostupňový orgán, ani žalovaný sa vôbec nezaoberali námietkami, ktoré on uplatnil vo svojich vyjadreniach. Tiež namietal, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané bez presne a úplne zisteného skutočného stavu veci, bolo vydané len na základe úvah žalovaného, bez riadne vykonaného dokazovania a je odôvodnené len na základe nejasných dôkazov, a preto je nezákonné.

Na základe z hora uvedených skutočností žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S/77/2009-57 zo dňa 03. septembra 2010 zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného z 05. marca 2009, č. k. SLV-902/PK-2008 a prvostupňové rozhodnutie - personálny rozkaz MV SR č. 543 zo dňa 12. novembra 2008 a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie.

Uviedol, že v prípade úspechu si bude uplatňovať náhradu trov konania.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie nesúhlasil s dôvodmi uvedenými v odvolaní žalobcu a navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu z jeho vecne a právne správnych dôvodov potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb, alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Predpokladom vzniku služobného pomeru policajta je zloženie služobnej prísahy, v ktorej je subsumovaný sľub čestnosti, statočnosti, disciplinovanosti, ako aj ochrany bezpečnosti a verejného poriadku (§ 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z.).

Služobná disciplína policajtov spočíva v dôslednom plnení povinností ustanovených ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi, ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, služobnou prísahou, rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených (§ 47 zákona č. 73/1998 Z. z.).

Podľa § 48 ods. 3 písm. g/, h/ a n/ zákona č. 73/1998 Z. z., policajt je povinný:

- g) v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor,
- h) dodržiavať služobnú disciplínu,
- n) plniť aj povinnosti vyplývajúce z iných všeobecne záväzných právnych predpisov.

Podľa § 238 ods. 1 až 4 zákona č. 73/1998 Z. z., za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci, a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci, a obhliadka. Účastník konania je oprávnený navrhnúť na podporu

svojich tvrdení dôkazy. Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Náležitosti rozhodnutia sú upravené v ustanovení § 241 ods. 1 až 4 zákona č. 73/1998 Z. z..

Najvyšší súd z administratívneho spisu zistil, že napadnutým rozhodnutím žalovaný zamietol rozklad žalobcu a súčasne potvrdil personálny rozkaz MV SR č. 543, zo dňa 12. novembra 2008, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru z dôvodu, že po dopravnej nehode sa žalobca bezdôvodne odmietol podrobiť dychovej skúške na zistenie alkoholu v krvi prístrojom a taktiež odberu vyšetrenia krvi v FNsP, na Mickiewiczovej ulici v Bratislave, lekárom pohotovostnej služby na centrálnom prijíme MUDr. Š., čím zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu.

Úlohou najvyššieho súdu v konaní bolo posúdiť, či správny orgán postupoval v súlade so zákonom, a či konaním žalobcu boli naplnené znaky prepúšťacieho dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z., z hľadiska závažnosti možného negatívneho vplyvu v služobnom pomere.

Podľa § 189 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z. (účinnom do 31. decembra 2008) sa služobný pomer končí aj prepustením.

Podmienkami prepustenia zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. sú jednak:

- 1/ porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, a jednak
- 2/ jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Pokiaľ krajský súd dospel k záveru, že obe tieto podmienky boli splnené, pričom k takémuto záveru dospel na základe výsledkov dokazovania v administratívnom konaní, bolo potrebné s takýmto názorom krajského súdu súhlasiť.

K námietke žalobcu, že krajský súd a ani žalovaný nevykonali výsluchy svedkov navrhnutých žalobcom a prípadnej konfrontácie medzi svedkami svedčiacimi v jeho prospech a svedkami svedčiacimi v jeho neprospech, najvyšší súd chce žalobcu upozorniť, že rozhodujúca pre prepustenie žalobcu zo služobného pomeru bola tá skutočnosť, že sa žalobca bezdôvodne odmietol podrobiť dychovej skúške na zistenie alkoholu v krvi prístrojom a taktiež odberu vyšetrenia krvi v FNsP na Mickewiczovej ulici v Bratislave, po dopravnej nehode, čím zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu. Menovaní svedkovia neboli prítomní na mieste dopravnej nehody, a tak nemohli podať vierohodné výpovede k danej udalosti.

Taktiež treba uviesť, že sa nezakladá na pravde vyjadrenie žalobcu, že bolo preukázané, že pri dopravnej nehode utrpel otras mozgu, s poukazom na administratívny spis.

K dôkazu pachu v dychu, ktorý takto popisuje žalobca vo svojom odvolaní s poukazom na kriminalistickú odorológiu, najvyšší súd uvádza, že táto metóda sa uplatňuje pri vyhľadávaní pachových stôp na miestach, ktorých sa osoba, spravidla páchatel' trestnej činnosti, mohla alebo musela dotknúť. Za zdroj pachových stôp človeka sa podľa kriminalistickej odorológie považuje ľudský pot (v špeciálnych prípadoch aj ľudský dych). Pachová stopa je uznávaná v trestných veciach ako nepriamy dôkaz. Aj podľa názoru najvyššieho súdu na uvedené konanie žalobcu sa nie je možné odvolávať na uvedenú metódu, ale na ustanovenie § 5 ods. 4 zákon č. 219/1996 Z. z. o ochrane pred zneužívaním alkoholických nápojov a o zriaďovaní a prevádzke protialkoholických záchytných izieb (ďalej len „zákon č. 216/1996 Z. z.“) tak, ako to uvádza žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe. Podľa uvedeného ustanovenia zákon č. 219/1996 Z. z. vyšetrenie na zistenie alkoholu sa vykonáva dychovou skúškou prístrojom, ktorým sa určí objemové percento alkoholu v krvi. Ak sa osoba odmietne podrobiť takému vyšetreniu, možno na požiadanie vykonať lekárske vyšetrenie odberom a vyšetrením krvi alebo iného biologického materiálu. Ak osoba odmieta takéto lekárske vyšetrenie, stupeň opitosti určí lekár podľa medicínskych klinických príznakov.

Z vyššie uvedeného najvyšší súd danú námietku považuje za irelevantnú.

Služobná prísaha nie je príslubom limitovaným na čas výkonu služby. Požadované vlastnosti (čestnosť, statočnosť, disciplína a pripravenosť vynaložiť svoje sily na ochranu

verejného poriadku a majetku občanov) sú základnými predpokladmi k výkonu služby v Policajnom zbore. Príslušník, ktorý tieto vlastnosti nemá a mimo služby sa prejavuje v rozpore s nimi, hrubo poškodzuje dôveryhodnosť Policajného zboru.

Treba tiež poukázať v zhode so žalovaným, že podľa bodu I. rozkazu žalovaného č. 6/1997 o úlohách na zvýšenie morálneho stavu a disciplíny príslušníkov PZ časti a/ ods. 11 bolo všetkým policajtom, a to bez ohľadu na tú skutočnosť, či boli vodičmi motorového vozidla, alebo iba spolujazdcami, prípadne chodcami alebo cyklistami uložené nemariť objektívne prešetrenie dopravnej nehody, ktorej boli účastníkmi, najmä odchodom z miesta nehody pred príchodom policajtov prešetrujúcich nehodu s výnimkou nevyhnutných prípadov (poskytnutie pomoci zraneným osobám, nevyhnutnosť vlastného ošetrenia v zdravotníckom zariadení a pod.), alebo bezdôvodným odmietnutím povinnosti podrobiť sa vyšetreniu na zistenie požitia alkoholu, alebo omamnej a psychotropnej látky. S touto povinnosťou bol žalobca oboznámený.

V zmysle rozkazu č. 63/2003 bodu 3b v časti I. sa policajt nemôže zbaviť zodpovednosti za svoje protiprávne konanie tým, že ako spoľahlivo zistený vodič motorového vozidla sa odmietne podrobiť dychovej skúške. Aktívne konanie policajta, alebo jeho vedomá pasivita, ktorá smeruje k zmareniu objektívneho prešetrenia dopravnej nehody, príslušný nadriadený dostatočne opodstatnene považoval za zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy v zmysle § 192 ods. 1 písm. e/ zákona.

Taktiež nariadenia Ministra vnútra SR č. 18 zo dňa 12. marca 2008 zakladá dôvod na prepustenie príslušníka PZ zo služobného pomeru, kde v čl. 1 ods. 1 písm. c/ je uvedené, že policajt poruší služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, najmä keď vedie motorové vozidlo v čase osobného voľna pod vplyvom alkoholu alebo iných návykových látok alebo odmietne dychovú skúšku v súvislosti s vedením motorového vozidla.

Najvyšší súd si nemohol nevšimnúť, že žalobca si zamieňa disciplinárne konanie s konaním personálnym. Najvyšší súd zdôrazňuje, že uvedené konania sú samostatným

konaním na sebe nezávislým (pozri k tomu bližšie napr. rozsudok Vrchného súdu v Prahe, č. j. 6A/142/99-26).

Najvyšší súd z predloženého spisového materiálu si nemohol nevšimnúť, že žalobca viac krát uvádza skutočnosti, ktoré sa nezakladajú na pravde a sú vytvárané zo strany žalobcu, ako účelové, ktorými sa snaží zbaviť svojej zodpovednosti za protiprávne konanie.

K námietke predloženia a hodnotenia dôkazov najvyšší súd uvádza, že hodnotenie dôkazov patrí do pôsobnosti správnych orgánov. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutí a postupu správnych orgánov posudzujú, či správne orgány hodnotili dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti § 238 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z..

Najvyšší súd dospel k záveru, že správny orgán pri hodnotení dôkazov vo veci žalobcu postupoval podľa tzv. zásady voľného hodnotenia dôkazov. V odôvodnení rozhodnutia žalovaný správny orgán uviedol, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie a akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodol (§ 241 ods. 2 a 3 zákona č. 73/1998 Z. z.).

K ostatným námietkam žalobcu uvedených v odvolacom návrhu sa najvyšší súd plne stotožňuje s právnym názorom krajského súdu vysloveným v rozhodnutí, č. k. 2S/328/07-75 (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), považujúc námietky žalobcu vo vzťahu k preskúmvanej veci za právne irelevantné.

Podľa názoru najvyššieho súdu boli v danom prípade naplnené znaky prepúšťacieho dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. (účinnom do 31. decembra 2008), pretože žalobca ním zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu a služobné povinnosti tak, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Záverom najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že zákon č. 73/1998 Z. z. poskytol vybraným skupinám štátnych zamestnancov a v nadväznosti na nich aj ich rodinným

príslušníkom lepšie sociálne zabezpečenie a vyššie spoločenské postavenie, než má väčšina pracovníkov a zamestnancov, ktorých pracovný režim upravuje zákonník práce. Preto najvyšší súd považuje za prirodzené, že na druhej strane kladie zákon vyššie podmienky profesionálneho a morálneho charakteru pre výkon služby, ktorých porušenie, nekompromisne sankcionuje. To v konečnom dôsledku znamená, že zákon vyžaduje striktné dodržiavanie svojich ustanovení, prísnejších než iné zákony (Zákonník práce) vo vzťahu k plneniu služobných povinností.

Najvyšší súd na tomto mieste dáva tiež do pozornosti, že služobný pomer policajta vznikajúci mocenským aktom služobného funkcionára (rozhodnutím o prijatí) je svojou povahou právnym pomerom štátnozamestnaneckým – verejnoprávnym a po celú dobu svojho priebehu sa výrazne odlišuje od pracovného pomeru, ktorý je naopak pomerom súkromnoprávnym a účastníci ktorého majú rovné postavenie. Služobný pomer sa od pracovnoprávneho pomeru výrazne odlišuje aj spôsobmi svojho skončenia – služobný pomer policajta sa tiež končí mocenským aktom – rozhodnutím o prepustení policajta zo služobného pomeru zo zákonom stanovených dôvodov.

Najvyšší súd tiež posúdiac formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, ako aj žalovaného, zhodne s názorom krajského súdu nevzhladol ich nezákonnosť; tieto aj podľa názoru najvyššieho súdu sú náležité a podrobne odôvodnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené považoval námietky žalobcu smerujúce proti rozsudku prvostupňového súdu za nedôvodné, také ktoré nemôžu ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto podľa § 250ja ods. 3 vety druhej OSP a § 219 ods. 1, 2 OSP s poukazom na dôvody napadnutého rozsudku Krajského súdu v Bratislave, ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi nepriznal ich náhradu, pretože nebol v tomto konaní úspešný a žalovanému z dôvodu, že podľa zákona na ich náhradu nemá zákonný nárok.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01 .mája 2011).

P o u č e n i e : P r o t i t o m u t o r o z s u d k u n i e j e p r í p u s t n ý o p r a v n ý p r o s t r i e d o k .

V Bratislave 14. júla 2011

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková